

Bayer Zsolt:

Kultúrkampf

2012. december 18.
Magyar Hírlap – Álláspont

Két évig keresték a fogást a kormányon a „demokratikus ellenzék” alakjai, vezetői, funkcionáriusai és a háttérükben meghúzódó kétes egzisztenciák. Két év elteltével az igazából soha véget nem érő kultúrkampfban találtak megoldást, továbbá visszahívták a megfajthetetlenül undorító moral insantit, Ron Werbert. (Órá nem vesztegetünk több szót.)

A lényeg ugyanis a kultúrharcban rejtőzik. S e kultúrharc eleme minden, ami az elmúlt két hétben történt.

E kultúrharc jegyében estek neki a Magyar Művészeti Akadémiának és Fekete Györgynek. Senki nem lehet annyira naiv, hogy elhinné: ha Fekete soha életében semmit sem mond, tesz, nyilatkozik, akkor békében hagyják. Nem hagyják. Ugyanis nem az ő emberük. És aki nem az ő emberük, az nem lehet része a kánonnak. Ugyanis a kultúrkampf lényege, hogy ők, csak és kizárólag ők, a baloldal és a liberálisok felkentei határozhatják meg az értékeket a kultúra világában, és aki ebbe nem fér bele, azt bármilyen módon és bármilyen eszközzel eltakarítják az útból. Miközben ezt teszik, folyamatosan ordítanak, hogy őket nagyon bántják, kirekesztik, meghurcolják – és különben is, antiszemitizmus...

Ennek áldozata többek között Fekete György. (Aki amúgy nyilván nem hiba nélkül való. De hát ki az?)

És természetesen az egész Magyar Művészeti Akadémia is szálka immár a szemükben. És megkísérlik szétverni. Őcska kis haknibrigádokat küldenek az akadémia közgyűlésére, ordítsák szét az egészet (szétordítják, aztán büszkén távoznak). Azt harsogják, hogy lassan mindenki kilép a Magyar Művészeti Akadémiából, illetve távozik az „érték”. Nézzük: Huszti, Haumann, Kubik Anna és Cserhalmi most lépett be, Bukta Imre és Fehér felkent festőművész úr meg ki. Anélkül, hogy bárkit megbántottak, megjegyzem: ez azért annyira nem vállalhatatlan csere ám! Sőt!

A nagy baloldali kultúrkampf része az is, ami a Nemzeti Színház körül zajlik. Szögezzük le mindjárt az elején: Alföldi Róbert nagyon tehetséges ember. Az általa rendezett Ember tragédiája minden idők egyik legjobb színpadi adaptációja. Alföldi nélkül nincs magyar színházi kultúra. De most lejárt a mandátuma, és a kormány (a rusnya „hatalom”, az „embertelen diktatúra” és a többi) kiírta a pályázatot, amelyen Vidnyánszky Attila nyert.

Miképpen tudni lehetett előre, hogy az előző kormány regnálása alatt Alföldi fog nyerni, úgy most sem okozott túl nagy meglepetést Vidnyánszky győzelme. És akkor mi van? Vidnyánszky alkalmatlan? Tehetségtelen? Buta? Nem ért hozzá?

Szó sincs erről. Vidnyánszky tehetséges, alkalmas és ért hozzá. Számos rendezés bizonyítja mindezt. De Vidnyánszky nem az ő emberük. Tehát pusztulnia kell. Bármi áron. Vidnyánszkyt emberileg akarják majd kicsinálni, és nem fognak válogatni az eszközökben. S ez mindaddig így lesz, ameddig egyszer, legalább az életben egyszer nem kapnak majd egy olyan válaszlépést, amelyet nem fognak elfelejteni sohasem.

És végezetül a kultúrkampf része mindaz, ami a felsőoktatás körül folyik. És egyszersmind ez a legundorítóbb része is a dolognak. Megírtuk már pró és kontra mindazt, amit erről

gondolunk. Megírtuk a felsőoktatás helyzetének és állapotának tarthatatlanságát, a diákok felelősségét és felelőtlenségét, megírtuk, hogy őket muszáj komolyan venni – megírtunk mindent. Most meg kell írjuk, hogy immáron világosan látszik, a „diákkorradalom” réges-régen nem az oktatásról szól. Most, hogy a kormány –nagyon helyesen – visszakovert lényeges kérdésekben, most, hogy a kormány tárgyalóasztalhoz hívja a diákságot, hogy a szerdai kormányülés előtt egyeztessenek, és javaslatok bekerülhessenek a végső döntésekbe, most kiderül, hogy a diákság nem akar tárgyalni. Nem megy oda, nem tárgyal, helyette ülősztrájkol, vonul, tüntet, balhézik, és egyre több, egyre nagyobb hülyeségeket beszél.

A diákság nem akar semmit, csak balhét. A diákság mögött az ellenzék vigyorog és viczorog, amely most véli megtalálni a fogást a kormányon, két év meddő küzdelme és hazudozása után.

Ez a diákság alig egy hét alatt olyan lett, mint a '68-as párizsi diáklázadások diáksága, mint Daniel Cohn-Bendit, az anarchia nagymestere. Fogalma sincs, mit akar, de azt nagyon akarja – és a rendet, a polgári társadalmat pedig nagyon nem akarja.

Akkor De Gaulle bőrre ment a játék. És az általa képviselt rendet akarták felszámolni. De Gaulle-t pedig egy sok százeres polgári tüntetés mentette meg. Annak láttán Vörös Daniék is eltakarodtak végre az utcákról és a barikádokról.

Most szólok: ha ezen fog múlni, akkor meglesz. Megcsináljuk ismét. Ne gondoljátok, hogy annyira egyszerű dolgokat les, mint a taxisblokáid idején!

Bayer Zsolt:

Kérdések

2012. december 14.
Magyar Hírlap – Álláspont

Hogyan lehetséges az, hogy ma Magyarországon a felsőoktatási intézményekbe felvételt nyert hallgatók 47 százaléka – vagyis a fele – sohasem végzi el az egyetemet vagy főiskolát? Mennyibe kerül ez a magyar társadalomnak? Mit jelent mindnyájunk számára, hogy a felsőoktatási intézményekbe felvett és ott tanulmányokat folytatók fele élvezi a hallgatói jogviszonyból származó összes előnyt, majd soha nem szerzi meg diplomáját? Hány millió, hány tízmillió forintjába kerül mindez az államnak diákként? A most parlament elé vonuló „dühös” diákság fele soha nem lesz diplomás, ellenben éveket fog lógni valamelyik felsőoktatási intézményben. Miféle felelősségérzet hatja át ezeket a tiltakozó fiatalokat? Hogyan lehetséges, hogy ma hét-nyolc-tíz évig járnak diákok felsőoktatási intézményekbe? Hogyan lehetséges, hogy ugrálnak a karok között, hogyan lehetséges, hogy mindeközben végig megmarad hallgatói jogviszonyuk?

Tavaly, a debreceni egyetemi HÖK-vezetőség választása után jelent meg egy írás a helyi lapban, ebben a következők olvashatók: „Felvetődik a kérdés, hogy akkor vajon ki került be, kiknek gyűlt össze a legtöbb szavazat!? Bekerült az, aki már hetedik éve próbálja elvégezni az egyetemet (eddig sikertelenül), és a 7 éve alatt semmilyen hallgatói életben nem vett részt! (vajon ki szavazott rá???)”

Kérdezem: a cikk írója nem Körösparti Péterről, a DEHÖK elnökéről beszél? Arról a Körösparti Péterről, aki most a tiltakozások élén áll?

És egy másik internetes portálon ez olvasható: „Nagy Dávid a Hallgatói Önkormányzatok Országos Konferenciájának az elnöke. Ő – elvileg – az első számú diákkormányos. Nagy Dávid 1984-ben született Sárváron, az első nem fővárosi HÖK-elnök. 28 éves és még mindig van hallgatói jogviszonya, pedig nem doktorandusz.”

Kérdezem: Mi nem sikerült önnek, Nagy Dávid úr? Lesz ebből valaha diploma? Mert az ország már türelmetlenül várja, hogy legyen még egy politológusa! Amúgy 2002 és 2010 között a diplomás munkanélküliek száma 8400-ról 30?400-ra, tehát három és félszeresére nőtt. Miért? Miért képzünk államilag finanszírozott helyeken közgazdászokat, jogászokat, kommunikációs szakembereket, politológusokat, miközben tudjuk, hogy elenyésző hányaduk kivételével soha nem lesznek képesek megélni tanult szakmájukból? (Eközben kémia-tárnak egy fő jelentkezett, Jézusom!)

A tiltakozó hallgatókat amúgy nem érinti a változás. Amikor ez a kérdés felmerült, mindjárt előálltak a társadalmi szolidaritással, azzal, hogy ők az utánuk jövőkéért aggódnak, értük tiltakoznak, és a megfelelő helyekről mindjárt elő is kerítették néhány gimnazistát. Rendben van, de akkor kérdezem: hová tűnik ez az óriási szolidaritás, amikor a diploma utáni országelhagyásról van szó? Csak a jövő nemzedékkel kell hirtelen szolidáriusnak lenni? Az országgal, a nemzettel, a szülőkkel nem? Tehát beiratkozunk a felsőoktatásba, ott évekig eltengünk-lengünk, a fele diákság soha nem végez, másik felének a fele bár soha ne végezne, a maradék pedig piacképes tudásával és a belé őt tízmilliókkal azonnal lelép Nyugatra? Ez a szolidaritás? Tényleg?

Kérdezem végül az oktatókat, a mélyen tisztelt Rectori Konferenciát: Gyurcsány tandíjötletek miatt nem álltak a tiltakozó diákság mellé? Akkor miért kussolt a tisztelt grémium? Talán csak nem azért, mert éppen akkoriban emelték a fizetésüket a csillagokig? És kérdezem továbbá önként: megérdemelték azt a csillagászati fizetést? Helyénvalónak tartották (tartják), hogy egyetemi tanárok három-négy-öt helyen oktatnak – az ennek megfelelő „színonalonn”? Önök szerint rendben van a jelenlegi hallgatók „minősége”? Önök szerint tényleg az a jövő útja, hogy mindenkit felveszünk a felsőoktatásba? S az sem számít, hogy a mennyiség soha a bűdös életben nem csap át minőségbe? Nincs önöknek lelkiismeret-furdalásuk, látván az intézményeikből kikerülő felkészültségét és tudását?

Végezetül pedig: nincs önöknek lelkiismeret-furdalásuk a PPP-konstrukciók miatt? Ennek az agyárműnek a bevezetésekor az akkori ellenzék elmondta, hogy ez az intézményesített rablás tipikus esete. Csak egy cikk példaként 2009-ből: „A PPP-programmal az intézmények több egyetemi épületet, kollégiumot hoztak létre, illetve újítottak fel magánbefektetők kölcsönéből, amit az iskolák húsz éven keresztül törlesztettek a beruházónak. Ráadásul a törlesztés két évtized alatt az iskola csak bérlő befektetőtől az épületet. A futamidő lejártá után azonban még mindig nem kerül az egyetemek birtokába az épület, azt meg is kell vásárolniuk a vállalkozótól. Már a forintválság előtt is úgy számoltak, hogy két évtized alatt a beruházási költség háromszorosát fizeti ki az egyetem a befektetőnek, az árfolyam romlása pedig még ennél is sokkal rosszabb helyzetet teremtett.”

Hány tízmilliárd tűnt el a PPP feneketlen bendőjében? Ezért ki a felelős? Ez a pénz nem hiányzik a felsőoktatásból? Ezért fog valaki felelősséget vállalni – vagy majd ez a kormány kifizeti ezt is, mindenki más pedig tüntetni jár és tiltakozik?

Seszták Ágnes:

A téfa nevű tréfa

Magyar Nemzet - 2012. december 03.

Az idei durvasági rekordot Brüsszel tartja azzal, hogy a Grand Place-en nem állították fel a város karácsonyfáját, hanem egy 25 méteres úgynevezett „elektronikus télfát” építettek helyette, ami nem más, mint tévéképernyőkből összerótt installáció.

Amikor Goethe megírta Az ifjú Werther szenvedéseit, a benne emlegetett díszes karácsonyfa azonnal meghódította Németországot. Jókai Mór egyik karácsonyi novellája a Melyiket a kilenc közül? népmesévé színesedett a magyar irodalomban. Dickens Karácsonyi éneke állandóan szerepel a mozis és színházak műsorán, de nincs olyan gyermek, felnőt is kevés, aki nem siratta el Andersen A kis gyufaárus lányát, aki sóvárogva nézi a gyönyörű karácsonyfákat, fagyoskodva a jéghideg utcán. Az újkori legendárium szerint az első világháborúban, 1914 karácsonyán a lövészárkok két oldaláról előbb átkiabáltak a katonák, majd az ellenségek – a németek, a franciák és a skótok – összejöttek rövid időre, feledve a gyilkolást, barátokoztak, cigarettáztak, és hevenyészett karácsonyfaikon gyertyákat gyújtottak. John Lennon karácsonyi

dalát az egész világ ismeri, Bob Geldof „Do they know it's Christmas?” dalából hárommilliót adtak el, és ebből segítette az etiópiai éhezőket. Babits Mihálytól Juhász Gyulán át József Attiláig vagy Ady Endréig minden költőnknek megvan a maga gyönyörű karácsonyi verse, prózája. Az isteni kised születésének ünnepén százmillió keresztény gyűjtja meg a gyertyát a karácsonyfán szerte a világon, és megy szeretteivel az éjfél misére. Lehet, hogy Jézus születése nem pontosan december 25. éjjelre esett, de a keresztények ezen a napon tartják 326-tól, az első niceai zsinat döntése óta.

A karácsony ünneplése meghódította a világot, és a Jézus születése felett érzett öröm mellett a család, a szeretet, az otthon és a béke ünnepé lett, karácsonyfaival, jellegzetes ételekkel és ajándékokkal. Évek óta próbálkoznak koptatni a karácsony fontosságát, kikezdeni az ünnep intimitását. A karácsony ugyanis hangsúlyosan családi ünnep, a szenteste a legszűkebb családé, apa, anya, gyerekek állják körül a fénypénzben fürdő karácsonyfát, hogy másnap és harmadnap összejöjjenek a nagyobb rokonsággal, távolra szakadt testvérekkel, menyekkel, vökökkel, anyósokkal, apósokkal, unokákkal és a család barátjaival. Lehet, hogy ez a zavaró? A család, melynek meghatározásával a pillanatban is adós az Európai Unió. Próbálták elvenni a kedvet azzal is, hogy évek óta hajtogatják, merő vásárlási örületbe torkollik az egész, esztelen kiköltekezés, ki tud drágább ajándékkal előrukkolni. Ez azonban kétélű fegyver, mert a kereskedelem a nagy karácsonyi vásár bevételéről le nem mondana. Aztán jött a háziasszonyok szánása, hogy számukra az egész ünnep csak robot, rohanás a bejgli, a rántott hal és a töltött káposzta háromszögében. Egy baráti házaspár ezen felbuzdulva tavaly elutazott külföldre karácsonyozni. Először és utoljára, mondták utóbb, amikor hazajöttek. Amerikában a karácsony szót igyekeznek kivésni a képeslapokról és a fejekből, New Yorkban a Rockefeller Center előtt most is hatalmas karácsonyfa ragyog, de a jelszó a Happy Holiday, mert igaz, hogy az amerikaiak túlnyomó többsége keresztény, de mi van, ha megsértődik, aki nem. Az idei durvasági rekordot Brüsszel tartja azzal, hogy a Grand Place-en nem állították fel a város karácsonyfáját, hanem egy 25 méteres úgynevezett „elektronikus télfát” építettek helyette, ami nem más, mint tévéképernyőkből összerótt installáció, változatos színekben pompázik, sőt öt euróért megmászható. A hivatkozás, hogy nem akarják megsérteni a 25 százalékos mozim kibebbség érzékenységét.

Kérdés persze, hogy mi van a 75 százalékos többségű keresztények érzékenységével. Emellett az Egyesült Arab Emírségekben például 30 méteres karácsonyfák állnak a plázákban és szállodák előtereiben. Az Európai Unió alaptörvényébe gyávaságból nem vették be a kontinens keresztény gyökereit, most pedig télfát állítanak, és a karácsonyi vásárból téli vásár lett. A kereszténység cementezte össze Európát évszázadokon keresztül, de a betlehemi három királyok, a mágus bölcsek ma messze elkerülnék Brüsszelt.

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stóffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolumbán Sándor, Krasznai Zoltán.

A szerkesztőség postacíme: El-KIA, 520100 Sf.Gheorghe, C.P.: 15. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

A kiadó címe: Európai Idő Kiadó, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1. Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV300000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE.

Főkönyvtel: Illyés Veronika. Könyvtel: Simon Ildikó. Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózata. Felelős terjesztő: El-KIA Kft. Nyomda: Europrint Nyomda – Csíkszereda

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írások illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.